

26 Ana Ristović

* * *

Nem olvad a hó a kislány nyelvén.
A pelyhekből jeges békák lesznek,
a lány meztelen térdére zuhognak, rózsaszín
virágnomokat hagynak a bőrén, majd eltűnnek,
mielőtt még ujjbegyével megérintené őket –
akár a víz nyelvén talált színcseppek.
Mikor kinyitja szemét, alumínium felhőket lát,
s átereszt a bőrön a hófúvást. Üveg gombostűk
mélyednek a szemgolyójába, mint kis kanyonokba, a nevetéssel
lecsusszan valami az ajakáról, s a csikorgó tenyér
eltakarja az arcát. A hófúvás tovább
sodorja a száraz bánatot az ingujjába,
mint egy öblös kaptárba. Míg álmában
a zongorajátékra fülel, lehelete elárulja,
mikor suhant át egy angyal:
a zongora nem nagyobb a gyufásdoboznál,
elfér a zsebben, ingujjba rejthető,
ahogy a kalap alatt kicserélt tükrökbe.

(Fordította: Orcsik Roland)